

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **A.T., P.C.**,
skazanych z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie
alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i in.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt XVI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje, jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt XVI K (...), zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...):

- 1) A.T. został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz skazany za popełnienie przestępstw: z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. oraz z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s., za które wymierzono mu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- 2) P.C. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; ciągu dwóch przestępstw z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.; z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s.; z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., za które wymierzono mu karę łączną roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wnieśli obrońcy skazanych A.T. i P.C..

Obrońca skazanego A.T. postawił zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa karnego procesowego tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego A.T. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego P.C. podniósł z kolei w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnej wykładni art. 60 § 3 k.k.

W konkluzji obrońca skazanego P.C. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w części dotyczącej tego skazanego i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnych odpowiedziach na kasację obrońców skazanych wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych A.T. i P.C. są bezzasadne i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym ich oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Wywiedzione w niniejszej sprawie skargi kasacyjne zmierzały do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń faktycznych. Jeśli chodzi bowiem o kasację obrońcy skazanego A.T., to o ile formalnie stawia on zarzuty obrazy prawa procesowego, to w istocie stara się doprowadzić do zakwestionowania sprawstwa tego skazanego w zakresie przypisanych mu czynów. Wbrew bowiem temu, co twierdzi obrońca, na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z wyjaśnień P.C., któremu obrońca A.T. zadawał nawet pytania (*k. 6982v, t. XXXII*). Co więcej, to właśnie wyrażenie przez P.C. woli złożenia dodatkowych wyjaśnień było powodem wznowienia przez Sąd odwoławczy przewodu sądowego w trybie art. 409 k.p.k. Zauważyć należy, że po przesłuchaniu P.C. na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 grudnia 2016 r. żadna ze stron nie zgłaszała dalszych wniosków (*k. 6982v, t. XXXII*). Nie sposób zatem uznać, że Sąd odwoławczy uchybił zasadzie obiektywizmu (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadzie *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.), a także wskazanym w kasacji przepisom art. 167 k.p.k. oraz art. 452 § 2 k.p.k., skoro umożliwił P.C. złożenie dodatkowych wyjaśnień.

Nie jest zasadny także zarzut kasacji obrońcy skazanego P.C., który w założeniu miał doprowadzić do wykazania, że wobec ww. skazanego błędnie nie zastosowano art. 60 § 3 k.k., przy czym zaznaczyć należy, iż zarzut ten został

także jako wiodący postawiony w apelacji w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu na s. 26-28 uzasadnienia wyroku (*k. 7058v-7059v, t. XXXII*), a wyłożona na wskazanych kartach argumentacja jest pozbawiona błędów. Nie powielając tych trafnych i obszernych wywodów przypomnieć jedynie należy, że wobec P.C. nie został spełniony – w odniesieniu do przestępstw popełnionych wspólnie i w porozumieniu z A.T. – warunek popełnienia przestępstwa we współdziałaniu co najmniej z dwiema osobami. Przypomnieć jednocześnie należy, że powodem niezastosowania wobec P.C. art. 60 § 3 k.k. w stosunku do pozostałych przypisanych mu przestępstw nie było skorzystanie przez niego z uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień, ale przede wszystkim to, że uniemożliwił on wyjaśnienie wielu istotnych okoliczności, co z kolei skutkowało rozstrzygnięciem ich w oparciu o normę z art. 5 § 2 k.p.k. Z kolei na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 grudnia 2016 r. P.C. podjął próbę zmiany swoich wyjaśnień, tłumacząc złożenie określonej treści wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym działaniem „pod presją” (*k. 6982v, t. XXXII*). W tym zakresie przypomnieć należy, że „warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest właściwa – a nie instrumentalna – postawa i prawdomówność ujawniającego oraz, że, tym bardziej, nie może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachował się w sposób przewidziany w art. 60 § 3 k.k. a następnie odwołał swoje dotychczasowe wyjaśnienia” (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r., V KK 350/10, LEX nr 738406*).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty obrońców skazanych za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanych w częściach na nich przypadających.